

som donorer og sætte dem i gang med en smertefuld behandling, så de skal sygemeldes fra deres job. Derfor er vi også glade for, at vi blev imødekommet af resten af Folketinget på dette punkt.

I dag står vi så over for 23 nye ændringsforslag til loven om kunstig befrugtning. Jeg vil ikke kommentere dem alle sammen, men holde mig til de spørgsmål, der drejer sig om brugerbetaling.

Vi mener, det er fuldt ud rimeligt med brugerbetaling for kunstig befrugtning. Det er ikke nogen sygdom ikke at kunne få børn, og jeg mener ikke, at man kan påkalde sig ret til at få offentlig hjælp på dette område. Jamen, jamen, siger modstanderne af brugerbetaling så, så skal vi også have brugerbetaling på alle andre områder, der ikke kan betegnes som sygdom. Og dér vil jeg da sige: Ja, gerne for min skyld.

Det er i hvert tilfælde vigtigt, at vi får en debat om, hvad det offentlige skal udbyde af vederlagsfri behandling, for det er da stadig væk et spørgsmål, om det er rimeligt, at man skal tilbyde sterilisation og genåbning af sædvejene og operationer for nærsynethed. Den debat synes jeg vi skal tage i nær fremtid.

Men når vi nu tager debatten om brugerbetaling for kunstig befrugtning isoleret, og det er det, som sundhedsministeren har udtalt kritik af, skyldes det jo, at det er helt naturligt at tage debatten, når vi står med et lovforslag som dette og har brugt næsten to år på at debattere det, for så melder spørgsmålet sig: Skal det her være noget, det offentlige skal tilbyde vederlagsfrit?

Og dér siger vi altså i Det Konservative Folkeparti, at det mener vi ikke det offentlige skal. Vi mener, det er rimeligt med en vis brugerbetaling.

SF's forslag er meget bureaukratisk og lidt uoverskueligt, idet man overlader meget til ministeren, og dér kunne vi godt have tænkt os, at det var lidt mere konkret. Der er meget, som man skal læse sig til i bemærkningerne, og hvad ender det med, hvis forslaget bliver vedtaget, og man så skal i gang med nogle forhandlinger med ministeren? Vi har svært ved at se, hvordan det endeligt kommer til at se ud, og derfor må vi altså tage afstand fra det, som det ligger nu.

Margrete Auken (SF):

Det er jo lidt lettere denne gang, end det var sidst, i hvert fald for os, der sidst var igennem møllen, så det burde jo også kunne gå lidt hurtigere. De store principielle diskussioner mener jeg vi har været igennem.

Jeg vil i forlængelse heraf dog sige, at jeg selvfølgelig stemmer imod det første ændringsforslag, for jeg mener stadig væk, at der skal være en social far. Men jeg stemmer alligevel for vores ændringsforslag om donoranonymiteten til enlige. Og dér vil jeg altså godt sige nu her, sådan at alle ved det, at ændringsforslag nr. 2, som er noteret som nr. 3, kommer til afstemning under alle omstændigheder.

Hvis ændringsforslag nr. 1 falder, hvad der jo altså får kravet om parforhold – mellem en mand og kvinde – til at bortfalde, så vil ændringsforslag nr. 2, altså det, som vi skal stemme om som det tredje, være en indskrænkning, for så siger vi, at hvis der ikke er en social far, så skal der være en genetisk far. Hvis det første ændringsforslag falder og vi fastholder – hvilket jeg håber, for det går jeg ind for – at der skal være en far og en mor, dér hvor samfundet laver børn, så siger vi samtidig, at det er par, vi behandler.

Jeg er hamrende uenig med sundhedsministeren, der sidste gang reducerede mænd til leverandører af biologisk materiale. Jeg tror, at det var den smagfulde vending, der blev brugt om hannerne. Jeg har altså et lidt mere positivt forhold til hanner og også til det, som de leverer. De bliver fædre af det. Jeg synes, at en far på en eller anden måde er noget, der spiller en stor rolle i mit liv, i mine børns liv. Og jeg mener også, at de fædre, som jeg også sagde sidste gang, der glimrer ved deres fravær, er bedre end dem, der slet ikke er der, som overhovedet ikke findes.

Hvis man så siger, at der skal være en far og en mor, vil jeg godt – så vil nogle af os godt – være med til at give adgang til, at enlige kvinder, hvis der er en genetisk kendt far, kan få lov til alligevel at få kunstig befrugtning.

Vi har snakket meget med de lesbiske om det, og jeg vil sige, at det i øvrigt er i overensstemmelse med, hvad mange af dem faktisk mener, og også i overensstemmelse med, hvad der nu foregår i den verden, hvor det er blevet ganske anderledes vigtigt at have mændene med. Det har jeg jo lagt mærke til i de her miljøer. De går op i, at der er en far. Men uanset om de nu gjorde det eller ej, så synes jeg, at vi værsågod har at leve op til FN's børnekonventions krav om, at der på en eller anden måde skal være en far, og det skal ikke være en, der først dukker op ved skilsmissem.

Det er jo så interessant med alle de diskussioner, vi har om fædrenes nødvendighed, når folk